

דף יב.

אור"ה סימן תקיה סעיף א

עין משפט א.ב.

א. מתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה הוצאה שלא לצורך ר, כגון להרים קטן ש ולולב וספר תורה ת וכלים א.

הגה: והוא הצריכים לו קצת, או שמפחד שמא יגנבו או יפסדו.

א. ב. אבנים ב וכיוצא בהן אסור להוציאן ג וה"ה לטלטלן.

ר. מגמ' ביצה י"ב. וכגון קטן ולולב, ממשנה שם וכב"ה. וכן הבערה מתוך שהותרה לצורך אוכל נפש הותרה ג"כ שלא לצורך כמ"ש בסי' תקי"א, מ"מ אם עשאן שלא לצורך כלל או לצורך חול י"א דאינו לוקה, וי"א דלא הותרו רק ביש צורך היום קצת כגון קטן ולולב או לצורך מצוה, אבל באין בו צורך מצוה ולא צורך כלל ביומו כהוצאת אבנים הרי זה לוקה. וכ"כ המ"מ בפ"א הלכה א'.

ש. פי' ר"ח כגון קטן למולו, ולולב לצאת בו וס"ת לקרות בו, והתוס' כתבו שם בביצה י"ב דלאו דוקא למולו דה"ה לטיול והיינו לטייל בשמחת יו"ט או ללכת איתו לביכנ"ס, כ"כ הרא"ש. מ"ב ס"ק א', ומ"ב אות ג'.

ו משמע דלצורך שאר מצוה שאינה לצורך היום אסור. וכ"כ הב"ח. וכה"ח אות ד'.

ת. ו גם להחזירם אח"כ דהתירו סופן משום תחילתן, כ"כ הרא"ש והוא שמתירא שמא יגנבו אבל באין חשש כזה אסור להחזירן, אבל אם רוצה ללמוד בהם כגון סידורים שרוצה לומר בהם שירות ותשבחות בביתו מותר להחזירן. כה"ח אות ה'. ותכשיטים מותר להוציאם משום כבוד ושמחת יו"ט. שם.

א. ו היינו הצריכים לו קצת, אבל לדעת מר"ן השו"ע אע"פ שא"צ לו כלל מותר דסתם להתיר הגם שבב"י מסתפק בדבר, וכדעת הרי"ף והרמב"ם, וכ"כ בביאורי הגר"א בדעת השו"ע, ודעת הרמ"א רק ביש צורך קצת, ועיין בבן איש חי בפ' במדבר אות ט' שאסור, ועיין במ"ב אות ה'.

ושעון ודאי מותר לכו"ע דיש בו צורך בכל עת. כה"ח אות ט'.

ב. ו היינו אבנים שאינם מיוחדים להשתמש בהם אבל מיוחדים יש להם דין כלים. מ"ב אות ז'.

ג. ו ולוקה עליהם. מ"א ס"ק ג', וכ"כ התוס' בכתובות דף ז' ע"א, ד"ה מתוך. אבל רש"י בביצה י"ב ע"א ס"ל דאין איסורו אלא מדרבנן אבל מן התורה מותר לגמרי כל הוצאה, וכך היא דעת הרי"ף והרמב"ם. כה"ח אות י"ב.

הגה: מותר לשחק בכדור אפי' בר"ה ד' דהוי בכלל טיול ושמחת יו"ט.
הגה: אם הניח עירוב ה' מותר לטלטל ולהוציא כל שיש לו תורת כלי', אע"פ שאינו צורך היום.

עין משפט ג. או"ח סימן תקכה סעיף א

א. ביו"ט אין צריך עירוב חצירות ושיתופי מבואות ז', אבל עירובי תחומין צריך ח'.

דף יב:

עין משפט א. או"ח סימן תצה סעיף א

א. כל מלאכה האסורה בשבת אסורה ביו"ט ט', חוץ ממלאכת אוכל

ד. אע"פ שעייז מעבירים אותה ד' אמות בר"ה ממקום למקום מותר משום דהוי בכלל טיול ושמחת חג, אבל היש"ש כתב דזה תימה להתיר דלגדולים נראה דמשחק זה מנהג רע. מ"א ס"ק ד'.

ה. ומשמע בלא עירוב אסור לטלטל כלים שאין בהם צורך היום אפי' מחצר לחצר, אבל דעת מר"ן השו"ע בסי' תט"ז סעיף ה' ובסי' תקכ"ח סעיף א' דא"צ עירוב חצירו כלל ביו"ט כל שהיא מוקפת חומה או מתוקנת בצורת הפתח בענין שאין לה דין ר"ה ולא כרמלית מותר לטלטל בה ביו"ט כל דבר שיש עליו תורת כלי אפי' אין בו צורך היום כלל. וכ"כ בביאורי הגר"א על דברי הרמ"א שזוהי דעת הרשב"א, אבל הרי"ף והרמב"ם והרא"ש כתבו שאין עירוב חצירות כלל ביו"ט, אלא שנכון לכלול בשיתוף מבואות של שבת גם יו"ט. וכ"כ המ"ב אות יו"ד.

ו. אבל אבנים וכיוצא שאין תורת כלי עליהם אסורים משום מוקצה.

ז. מטעם שקיי"ל מתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה שלא לצורך, ומשמע מדברי מר"ן השו"ע דלא תיקנו כלל עירובי חצירות ליו"ט, אבל מדברי הרמ"א בסי' תקי"ח סעיף א' מוכח דדברים שאין בהם צורך כלל אסור להוציאם בלי עירובי חצירות, וע"כ כתבו האחרונים דכשמערב עירובי חצירות בערב פסח בשביל שבתות השנה יכלול גם יו"ט לצאת ידי כו"ע. כה"ח אות א'.

ח. אם צריך לצאת מחוץ לתחום משום דבר מצוה.

ט. ממשנה ביצה ל"ו ובמגילה ז', ובגמ' ביצה י"ב וכבית הלל.

נפש' וחזן מהוצאה והבערה^ב, וה"ה מכשירי אוכל נפש^ל שלא היה אפשר לעשותן מאתמול.

הגה: ויש מחמירין באוכל נפש עצמו^מ, כל שאינו מפיג טעמו כלל אם היה עושהו מעיו"ט.

הגה: מ"מ בלא עשאהו מעיו"ט ויש בו צורך יו"ט מותר לעשותו ע"י שינוי^נ.

והטעם משרשי המצוה כדי שיזכרו ישראל הניסים הגדולים שעשה להם השי"ת ולאבותיהם וידברו בם ויודיעו לבניהם ולבני בניהם. ואם היו מותרים אפי' במלאכה קלה כל אחד יהיה פונה לעסקו וכבוד הרגל ישכח. ועוד, שלא ניתנו ימים טובים לישראל אלא שיתעסקו בהם בתורה.

ואפי' מלאכה שאסורה בשבת משום שבות, אסורה ביו"ט. וכן אמירה לגוי. ב"י, ומ"ב אות א'.

מ"מ צרכי חולה שאין בו סכנה אפי' שאסור ע"י ישראל אומר לעכו"ם ועושה אפי' בשבת. מ"מ אסור לומר לקראים שיעשו לו מלאכה ביו"ט. גם בחולה שאין בו סכנה. כה"ח אות ד'.

ובענין מלאכה שאינה צריכה לגופה וכיבוי ביו"ט, עיין בסי' רע"ח ובסי' תקי"ד.

י. כמ"ש "אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם".

כ. דין הבערה יתבאר בסי' תקי"א. ודין הוצאה בסי' תקי"ח.

ל. וי אכל אוכל נפש עצמו אפי' באינו מפיג טעמו מותר ביו"ט לדעת השו"ע, מ"מ הברכי יוסף ועוד כתבו כדברי הרמ"א דכן ראוי להחמיר אפי' באוכל נפש עצמו. כה"ח אות י'.

מ. גזירה שמא יניח אדם מלאכות שאפשר לעשותן מערב יו"ט לעשותן ביו"ט ונמצא יו"ט כולו הולך בעשיית אותן מלאכות וימנע משמחת יו"ט. כה"ח אות י"ב.

אבל לשין ואופין ושוחטין ומבשלין ביו"ט, שאם עשה אלו הדברים מערב יו"ט יש בכך הפסד או חסרון טעם, שאין לחם חם או תבשיל שבשל היום כמו לחם ותבשיל שעשה אתמול. ואין בשר שנשחט היום כבשר שנשחט אתמול, מרמב"ם פ"א מהלכות יו"ט הלכה ח'.

נ. וי כדי שמתוך כך יזכרו שהוא יו"ט ולא יבא לעשות יותר ממה שצריך ליו"ט. כה"ח אות י"ט. ומותר לכתחילה להמתין עד יו"ט ולעשותו בשינוי, וכך משמע בסי' תק"ד. מ"א ס"ק ג'.

ולחולה מותר בלא שינוי אף באין בו סכנה. כה"ח אות ט"ז משולחן גבוה.

אור"ח סימן תקן פעיף ג

עין משפט ב.ג.ד.

ג. ד. הלש עיסה ביו"ט יכול להפריש ממנה חלה **ב** ולהוליכה לכהן **ע**.

הגה: אפי' הפריש החלה מאתמול **ב** מותר להוליכה ביו"ט לכהן.

ג. ה. עיסה שנילושה בערב יו"ט **ז** אסור להפריש ממנה חלה ביו"ט.

הגה: אלא אוכל ומשייר **ק** קצת **ר** ולמחר בחול מפריש מין השויר חלה.

הגה: מותר לאפות הפת **ש** ע"מ שיאכל ממנו ויפריש אח"כ חלה.

ט. **ו** מביצה ל"ז. ואף שאין מגביהין תרומות ומעשרות ביו"ט משום שנראה כמתקן, בלש ביו"ט לא גזרו. והטעם כתב הלבוש שהרי לא יכל לעשותו מאתמול דפת חמה ביו"ט טובה יותר. ט"ז ס"ק ו'.

ע. אפי' דרך ר"ה. ט"ז ס"ק ה', ובזה"ז אין מוליכין חלה לכהן כיון שהמנהג ששורפין אותה. כה"ח אות כ"ד.

פ. **ו** וה"ה מתנות כהונה יכול להוליכם לכהן ביו"ט אפי' הורמו מערב יו"ט, ואפי' בהמה שנשחטה מאתמול מותר להפריש ממנה מתנות כהונה ביו"ט שאין נראה כמתקן שאין המתנות עושות שאר הבשר לטבל, ועוד שגם לפני הפרשתן הם כמופרשים ועומדים במקומן וגם אחרי הפרשתן המתנות עצמן מותרים לזרים. כה"ח אות כ"ה.

צ. היינו שנגמרה העיסה מערב יו"ט לגמרי כולל הגילגול, דכל שנתחייב מערב יו"ט ולא הפריש אסור להפריש ממנו ביו"ט.

י. ואם עבר והפריש אפי' במזיד מותר, ואף שבשאר איסורים אפי' מדרבנן בעבר ונעשה ע"י ישראל אפי' לאחרים אסור, כאן לא קונסין כיון שבלאו הכי יכול לאכול ואח"כ יפריש ובדיעבד מותר, כדעת הסוברים אף לכתחילה מותר להפריש. כה"ח אות כ"ח.

ק. **ו** ודוקא בחלת חו"ל, אבל בחלת ארץ ישראל אסור לאכול ממנה עד שיפריש כמ"ש ביו"ד סי' שכ"ג, וא"כ בשכח ולא הפריש בחלת א"י אין לה תקנה אא"כ ילוש עיסה אחרת ויצרפם ויפריש ממנה גם על הראשונה, ואם א"א לו עיין בכה"ח סי' תנ"ז אות ט"ז דיש להקל ולהפריש כיון דמצה וכזית בליל סוכות דאורייתא ודחי שבות דרבנן, ע"ש.

ר. **ו** היינו יותר משיעור חלה שרוצה להפריש כדי שיפריש חלה מאותו השויר שבעינן שיהיו שייריה ניכרים, ועוד שאם ישייר שיעור חלה בדיוק נראה שהפריש חלה ביו"ט, ב"י.

ש. שנילושה מערב יו"ט ולא הספיק להפריש ממנה, וראוי להחמיר אם אפשר כי יש חולקים בזה. כה"ח אות ל"ג.

הגה: **ואם רוצה יכול ללוש עוד עיסה אחרת ביו"ט ת ויצרפם יחד א עם העיסה של ערב יו"ט, ויפריש מאותה עיסה של יו"ט גם על מה שלש בערב יו"ט.**

עין משפט ה. **או"ח סימן תקי סעיף א**

א. **מוללין חטים בידיו ביו"ט ב ומפרקין קטניות כדרך ביו"ט, ומנפח מעט מעט ואוכל ג, ואפי' בכלים קנון ותמחוי מותר אבל לא בנפה ולא בכברה ולא בטבלה ד.**

עין משפט ו. **או"ח סימן שיט סעיף ז**

ז. **היו לו מלילות מוכנים מע"ש לא ינפחם בכלי אפי' אינו מיוחד לכך ה, ולא בשתי ידיו ו אלא מנפה הקליפות בידו אחת ואוכל.**

ת. **ורק בצריך לפת חמה ביו"ט, אבל בלא צריך לעיסה השניה, אסור. כה"ח אות ל"ז. ודוקא שאותה עיסה שלש ביו"ט יש בה שיעור חלה ולא ע"י צירוף של העיסה הראשונה שנילושה בערב יו"ט. ויש מקילין אפי' באין שיעור עיסה באחרת.**

א. **היינו שיהיו סמוכין יחד כמ"ש ביו"ד סי' שכ"ה. מ"א ס"ק י"ב.**
 ב. **מימרא דרבא בביצה י"ב, שזה דש כלאחר יד ואפי' בשבת לא הוי אלא מדרבנן וביו"ט לא גזרו, כ"כ רש"י בביצה שם. ט"ז ס"ק א'. ודוקא בשבת הצריכו למלול בראשי אצבעותיו בסי' שי"ט סעיף ו' אבל ביו"ט לא גזרו וכנ"ל.**
 מ"מ אם אפשר להחמיר גם ביו"ט רק בראשי אצבעותיו עדיף לצאת לדעת האוסרים. מ"א ס"ק א'.

ג. **היינו מותר לנערך מידו אחת לידו השניה ולנפח מהן המוץ, ולא ינפח הרבה ביחד, מפני שנראה כמנפח לצורך החול.**

ד. **דמחזי כעושה לצורך מחר, שאין דרך לעשות בכלים אלו אלא הרבה. ט"ז ס"ק א' מרש"י.**

ה. **גזירה אטו נפה וכברה.**

ו. **זהו לדעת הרמב"ם אבל לדעת הטור מנפח מיד ליד.**

ולדעת הרמב"ם אפי' לקבץ שתי ידיו ביחד וליתן בשניהם ולנפח אסור, כה"ח אות ס"ט. וְאָמְרו דוּקָא בִּידוֹ אַחַת כְּדֵי שִׁשְׁנָה מִדֶּרֶךְ הַחֹל, וְלֹא יבֹא לִנְפוֹת בִּנְפֵה.

עין משפט ז.ז.

א"ח סימן תקי סעיף א
עיון לעיל עין משפט ה